



Nr 14.

Warszawa, dn. 8 kwietnia 1933 r.

Ogóln. zbioru Nr 573.

WYDAWCA: W imieniu Polskiego Związku Przemysłowców Metalowych — Wiceprezes Rady Związku inż. S. J. Okolski.
Redaktor odpowiedzialny inż. Maurycy Chorzewski.

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Warszawa, ul. Traugutta 4. tel. 714-26. Adres telegr.: „Metalowcy—Warszawa”.

Prenumerata wynosi z przesyłką w kraju: zł 5 kwartalnie. Numer pojedynczy gr. 50.

TREŚĆ NUMERU: *Ustawa o Funduszu Pracy. — Rozporządzenie wykonawcze do ustawy o Funduszu Pracy. — Uwagi do ustawy o Funduszu Pracy. — Z Rady Towaroznawczej. — Sprawy taryfowe. — Przemysł narzędziarski w Rosji Sowieckiej. — Wiadomości z zagranicy. — Kronika. — Ceny. — Patenty.*

USTAWA O FUNDUSZU PRACY.

W Nr. 22 „Dziennika Ustaw R. P.” z dnia 31 marca r. b. pod poz. 163 została ogłoszona ustawa z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy. Ze względu na doniosłe znaczenie tej ustawy, przytaczamy jej treść w całości.

R o z d z i a ł I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. (1) Tworzy się Fundusz Pracy.

(2) Fundusz ten ma na celu dostarczanie pracy lub środków utrzymania osobom, pozbawionym pracy, a nie posiadającym innych środków do życia, przede wszystkim drogą uruchamiania gospodarczo uzasadnionych robót publicznych lub robót o znaczeniu publicznym.

Art. 2. (1) Znosi się Fundusz Pomocy Bezrobotnym, powołany na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

(2) Dotychczasowe prawa, zobowiązania i majątek tego funduszu przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na Fundusz Pracy.

Art. 3. (1) Fundusz Pracy jest osobą prawną; siedzibą jego władz jest m. st. Warszawa.

(2) Preliminarz budżetowy Funduszu Pracy jest częścią składową preliminarza budżetowego państwowego. Prezes Rady Ministrów składa corocznie sprawozdanie Sejmowi o gospodarce Funduszu Pracy w ubiegłym okresie budżetowym oraz o jego stanie. Sprawozdanie to będzie częścią państwowego zamknięcia rachunkowego.

Art. 4. Cele swoje Fundusz Pracy spełnia przez:

- a) gromadzenie i podział funduszy i świadczeń w naturze;
- b) inicjowanie i współdziałanie w projektowaniu robót publicznych lub robót o publicznym znaczeniu, jako też wszelkich innych robót, mających wyraźne znaczenie dla zmniejszenia bezrobocia,
- c) finansowanie robót, wymienionych powyżej w punkcie b);
- d) prowadzenie akcji, zmierzającej do zwiększenia stanu zatrudnienia;

e) prowadzenie i współdziałanie w prowadzeniu wszelkiego rodzaju akcji, mającej na celu zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1, w samodzielne podstawy egzystencji;

f) prowadzenie w miarę koniecznej potrzeby bezpośrednio lub za pośrednictwem organizacji społecznych pomocy doraźnej dla osób, wymienionych w art. 1, a nie objętych akcją pomocy.

Art. 5. (1) W zakresie zadań Funduszu Pracy, określonych w art. 4 pkt. b), uwzględniane będą przede wszystkim roboty następujące: budowa i ulepszanie sieci komunikacyjnej (drogi, kanały, koleje żelazne, lotniska, porty), regulacja rzek i potoków, oraz meljoracje.

(2) Plan i kolejność robót zatwierdza Prezes Rady Ministrów.

R o z d z i a ł II.

Organizacja.

Art. 6. Zwierzchni nadzór nad Funduszem Pracy sprawuje Prezes Rady Ministrów.

Art. 7. Organami Funduszu Pracy są:

- a) Prezes,
- b) Komitet Naczelny,
- c) komitety lokalne.

Art. 8. Na czele Funduszu Pracy stoi Prezes, powołany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 9. Organem współpracującym z Prezesem Funduszu Pracy jest Komitet Naczelny, powołany przez Prezesa Rady Ministrów.

10. Zarząd Funduszu Pracy sprawuje Dyrekcja, powołana przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Prezesa Funduszu Pracy.

11. Prezes Funduszu Pracy powołuje w miarę potrzeby komitety lokalne.

Art. 12. Do kompetencji organów Funduszu Pracy należy:

- a) ustalanie wytycznych działalności Funduszu Pracy;
- b) opracowywanie preliminarza budżetowego;
- c) układanie planu i kolejności robót finansowych przy pomocy Funduszu Pracy;
- d) nadzór nad wykonaniem tych robót z punktu widzenia celów niniejszej ustawy;

- e) spełnianie innych zadań Funduszu Pracy, określonych w art. 4;
- f) przygotowywanie sprawozdania o gospodarce Funduszu Pracy oraz o jego stanie.

Art. 13. Szczegółowy zakres działania Prezesa oraz skład i zakres działania Komitetu Naczelnego, Dyrekcji i komitetów lokalnych ustala statut Funduszu Pracy; statut ten nadaje Funduszowi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych i ogłasza go w Monitorze Polskim.

R o z d z i a ł I I I.

Srodki.

Art. 14. Srodki finansowe Fundusz Pracy czerpie:

- a) z opłat, przewidzianych w art. od 15 do 26;
- b) z wpływów z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27);
- c) z wpłat związków komunalnych (art. 28);
- d) z dotacji Skarbu Państwa;
- e) z darów, zapisów i ofiar.

Art. 15. (1) Osoby, pobierające uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę, opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1% pobranego całkowicie dochodu, osiągniętego z tych źródeł.

(2) Przepis powyższy dotyczy również osób, pobierających emerytury, renty lub zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, z przedsiębiorstw lub Monopoli Państwowych, bądź też ze związków komunalnych lub instytucji prywatnych, jeżeli emerytura, renta, bądź zaopatrzenie wynosi więcej niż 59 zł miesięcznie.

(3) Przepis ustępu 1 niniejszego artykułu nie dotyczy:

- a) osób, pobierających zaopatrzenie inwalidzkie na podstawie ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238);
- b) robotników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych oraz
- c) osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rzemieślniczych (w rozumieniu art. 142 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), posiadających karty rzemieślnicze i wykupujących świadectwa przemysłowe VIII kategorii przemysłowej.

(4) Pracodawcy, zatrudniający pracowników, o których mowa w ust. 1, uiszczają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1% zarobków, uposażeń i wynagrodzeń, wypłacanych tymże pracownikom. Przepis ten nie dotyczy Skarbu Państwa oraz związków komunalnych, z tem jednak zastrzeżeniem, iż poszczególne przedsiębiorstwa związków komunalnych uiszczają przewidzianą opłatę w wysokości 1% zarobków, wypłacanych pracownikom, o ile obroty tych przedsiębiorstw nie wchodzi w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych. Pracodawcy rolni uiszczają opłatę 1% tylko od zarobków pracowników umysłowych.

(5) Organizacje wyznaniowe i społeczne, utrzymujące instytucje opieki społecznej, lub prowadzące akcję pomocy bezrobotnym, zwolnione są w tych dziedzinach swej działalności od obciążeń, wyszczególnionych w ust. 4 niniejszego artykułu.

(6) Dla kategorii zarobków, nie przekraczających przeciętnie 150 zł miesięcznie, Minister Opieki Społecznej ma prawo zastąpić opłaty, przewidziane w ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, opłatą ryczałtową.

(7) Do opłat, przewidzianych w niniejszym artykule, mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 58 prawa o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 572).

Art. 16. Posłowie i członkowie Senatu opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1% swych diet.

Art. 17. Opłaty od notariuszów, pisarzy hipotecznych i komorników oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych: lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, inżynierów, techników i od innych samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wykaz których ustala w drodze rozporządzeń Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami, wynoszą 1% ich opodatkowanego dochodu z pracy zawodowej.

Art. 18. Osoby, pobierające dochody w postaci tantiem (art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771)), opłacają na rzecz Funduszu Pracy 2% od tego wynagrodzenia (tantiem).

Art. 19. (1) Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów, sprzedawanych na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe. Opłaty te wynoszą od każdego sprzedanego biletu:

1) w cenie od 0,26 zł	do 1 zł	0,05 zł
2) " " " 1,01 "	" 2 "	0,10 "
3) " " " 2,01 "	" 3 "	0,20 "
4) " " " 3,01 "	" 4 "	0,30 "
5) " " " 4,01 "	" 5 "	0,40 "
6) " "	powyżej 5 "	0,50 "

(2) Za opłaty te odpowiadają przedsiębiorcy.

(3) Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska, urządzane:

- a) wyłącznie dla żołnierzy,
- b) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej,
- c) przez organa Funduszu Pracy,
- d) przez instytucje i organizacje społeczne, o ile większa część dochodu z tych imprez przeznaczona jest na pomoc dla bezrobotnych.

Art. 20. (1) Od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze), urządzanych przez towarzystwa wyścigów konnych, pobiera się opłaty w wysokości 1%.

(2) W związku z tem w art. 7 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 512) wstawia się po ustępie pierwszym postanowienie o brzmieniu następującem: „Na rzecz Funduszu Pracy pobierana będzie od stawek we wzajemnych zakładach specjalna opłata w wysokości 1%.

Art. 21. (1) Opłaty od cukru, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 50 groszy od 1 q.

(2) Za opłaty te odpowiada producent.

Art. 22. (1) Opłaty od piwa, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 25 groszy od 1 hl.

(2) Za opłaty te odpowiada producent.

Art. 23. (1) Żarówki elektryczne, nowe i regenerowane, wyrobu krajowego oraz sprowadzane z zagranicy, czy z W. M. Gdańska, podlegają opłacie w wysokości 15% od wystawionego za nie rachunku za potrąceniem bonifikat, zwrotów i skonta kasowego.

(2) Do uiszczania opłaty obowiązane są następujące osoby:

- a) przy produkcji żarówek w kraju — wytwórca,
- b) przy sprowadzaniu żarówek z zagranicy — osoba, na której rachunek odbywa się odprawa celna,
- c) przy sprowadzaniu żarówek z W. M. Gdańska — osoba, dla której według dowodów przekazowych przesyłka jest przeznaczona.

(3) Opłata od żarówek płatna jest:

- a) od żarówek, wyrabianych w kraju, — w terminie obowiązku zapłaty najbliższej przypadającej po sprzedaży zaliczki na podatek przemysłowy,

- b) od żarówek, sprowadzanych z zagranicy, — przy odprawie celnej,
 c) od żarówek, sprowadzanych z W. M. Gdańska, — przy odbiorze w urzędach przekazowych.

Art. 24. (1) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego, wynoszą 5% od sumy należności, wykazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty te obciążają konsumenta.

(2) W wypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy, opłaty wynoszą również 5% od wykazanej sumy, a obciążają sprzedawcę.

(3) Za opłaty te w obu wypadkach odpowiada przedsiębiorca.

Art. 25. (1) W zakładach gastronomicznych i salach białardowych, podlegających obowiązkowi nabycia świadectw przemysłowych, w myśl rozdziałów VII i VIII część II, lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110), opłacie w wysokości 50 gr od osoby podlegają przebywający w tych lokalach w godzinach od 24 do 6, z wyjątkiem osób zarządzających i zatrudnionych w danym przedsiębiorstwie; postanowienie powyższe nie ma zastosowania do osób, przebywających w restauracjach kolejowych i bufetach kolejowych.

(2) Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

(3) Opłaty powyższe na życzenie przedsiębiorcy mogą być zastąpione przez miesięczne opłaty ryczałtowe, ustalane na podstawie przeciętnych wpływów z tych opłat, osiągniętych w miesiącach poprzedzających.

(4) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu do zmniejszenia wysokości, względnie całkowitego zniesienia tych opłat dla niektórych kategorii wymienionych wyżej zakładów.

Art. 26. (1) Opłaty od czynszu dzierżawnego, osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub w części, niezależnie od ich przeznaczenia użytkowego, pobiera się w wysokości 0,5% kwoty, odpowiadającej sumie każdorazowo wpłacanego czynszu.

2) Opłatom powyższym nie podlega komorne z mieszkań 1 i 2-izbowych.

Art. 27. (1) Zaległości w państwowych podatkach: gruntowym, dochodowym, majątkowym, spadkowym i od darowizn mogą być spłacane przez płatników równowartością świadczeń w naturze, o ile te świadczenia nie wypływają z obowiązku, wynikającego z części IV ustawy z dn. 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32).

(2) Świadczenia te mogą polegać:

- na dostarczaniu materiałów, potrzebnych do wykonania robót, organizowanych przez Fundusz Pracy,
- na dostarczaniu środków przewozowych,
- na odrabianiu pewnej liczby dni roboczych lub wykonywaniu pewnej ilości pracy.
- na dostarczaniu płodów rolnych, artykułów żywności, materiałów opałowych, włókienniczych i innych.

(3) Świadczenia te będą przyjmowane według miejscowych cen rynkowych.

Art. 28. Związki komunalne przekazują do Funduszu Pracy corocznie kwoty, odpowiadające:

- dla gmin miejskich miast wydzielonych — 1% ich budżetów zwyczajnych,
- dla powiatowych związków komunalnych — 5% ich budżetów zwyczajnych.

Art. 29. Opłaty, wymienione w art. 21 i 22 niniejszej ustawy, winny uiszczać osoby, obowiązane do zapłaty podatku spo-

żywczego od cukru i piwa w terminach, ustalonych do zapłaty powyższych podatków spożywczych.

Art. 30. Sposób wymiaru, poboru i kontroli opłat, określonych w niniejszej ustawie, a w szczególności w odniesieniu do świadczeń w naturze, przewidzianych w art. 27, zasady przyjmowania i zaliczania tych świadczeń na poczet zaległości ustala Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 31. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do zwalniania od podatku i opłat państwowych, pobieranych od artykułów spożywczych i opałowych, czy to zaofiarowanych na rzecz Funduszu Pracy, czy też nabywanych na rzecz tego Funduszu, jak również do zwalniania od opłat stemplowych, przypadających od umów, zawieranych przez Fundusz Pracy, bez naruszania uprawnień do przeprowadzania kontroli przez organa władzy skarbowej.

(2) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej oraz Ministra Skarbu do zwalniania robót, prowadzonych przez Fundusz Pracy, od niektórych obciążeń podatkowych i świadczeń socjalnych.

Art. 32. Prawo przymusowego ściągania opłat, wymienionych w niniejszej ustawie, przedawnia się po upływie trzech lat od dnia płatności poszczególnej opłaty. Czynności egzekucyjne przerywają bieg przedawnienia.

Art. 33. (1) Winni wykroczenia przeciw przepisom niniejszej ustawy o uiszczaniu określonych w niej opłat lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych karani będą grzywną do 2000 złotych, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

(2) Do orzekania powyższych kar powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 34. W wypadkach, gdy istniejące ustawy o wykonaniu robót meljoracyjnych przewidują w kosztach tych robót obok udziału Państwa także udział samorządu lub udział zainteresowanej ludności, a Fundusz Pracy pokrywałby w całości lub w części udział Państwa w tych robotach, udział samorządu lub udział zainteresowanej ludności może być spłacony albo w gotówce, albo świadczeniami w naturze.

R o z d z i a ł I V.

Postanowienia końcowe.

Art. 35. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej, Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 36. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE DO USTAWY O FUNDUSZU PRACY.

W Nr. 22 „Dziennika Ustaw R. P.” z dn. 31.III 1933 pod poz. 176 ukazało się rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dn. 31 marca 1933 r. o świadczeniach na rzecz Funduszu Pracy. Przytaczamy poniżej tylko te paragrafy i ustępy z tego rozporządzenia, które dotyczą pracodawców, producentów i właścicieli nieruchomości.

§ 1. Ustanowione w ustawie z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 163), zwanej w dalszym ciągu ustawą, opłaty (art. 15 — 26 ustawy), wpływ z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27 ustawy), i wpłaty związków komunalnych (art. 28 ustawy) — będą wy-

mierzane, pobierane, kontrolowane, przyjmowane i zaliczane w sposób, określony w rozporządzeniu niniejszem.

§ 2. Podstawę obliczenia opłat, przewidzianych w art. 15 ustawy, stanowią suma — bez uwzględnienia jakichkolwiek potrąceń — każdorazowo przypadającego do wypłaty uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty lub zaopatrzenia, przyczem przy obliczaniu wysokości tych opłat nie bierze się pod uwagę kwot mniejszych od 1 zł.

§ 3. Opłaty od uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, potrącają pracodawcy przy każdorazowej wypłacie.

Kwoty, potrącone przez pracodawców, należy wpłacić do kasy chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztovej Kasie Oszczędności, do końca miesiąca następującego po wypłacie; równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane (listy płacy), stwierdzające, ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

§ 4. Opłaty od pracodawców oblicza się od ogólnej sumy wypłaconych zarobków, uposażeń i wynagrodzeń. Opłaty te należy wpłacić do kasy chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztovej Kasie Oszczędności, łącznie z wpłaceniem opłat, potrąconych w myśl § 3 ust. 3; równocześnie należy złożyć deklarację stwierdzającą, kto, ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu wnosi opłatę.

z § 5. Pracodawcy mogą — za zgodą i na warunkach, określanych przez Ministra Opieki Społecznej, — uiszczać opłaty, przewidziane w §§ 3 i 4, bezpośrednio na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztovej Kasie Oszczędności.

§ 8. Przedsiębiorstwa i zakłady pracy, wypłacające tantjemy, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie opłaty, określone w art. 18 ustawy. Kwoty, potrącone tytułem opłaty w ciągu miesiąca, należy w ciągu 7 dni po upływie tegoż miesiąca wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztovej Kasie Oszczędności, przy dołączeniu lub zaznaczeniu na blankiecie nadawczym obliczenia i danych dotyczących tytułu wpłaty osób, którym wypłacono tantjemę, i wysokości wypłaconych kwot.

z § 12. Opłaty od żarówek elektrycznych (art. 23 ustawy) uiszczają producenci w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztovej Kasie Oszczędności, wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym przeznaczenie wpłacanych kwot i ilość sprzedanych żarówek; opłaty uiszczą się w terminie obowiązku zapłaty najbliższej, przypadającej po sprzedaży zaliczki na podatek przemysłowy, przyczem zezwolenie na odroczenie zapłaty zaliczki na podatek przemysłowy nie może dotyczyć obowiązku uiszczenia opłaty. Obowiązek uiszczenia opłaty od żarówek elektrycznych powstaje dla producenta z chwilą ich sprzedaży na rynku wewnętrznym.

Opłatom powyższym podlegają jedynie żarówki, wprowadzone do obrotu handlowego oddzielnie od aparatów, których część składową stanowią.

§ 15. Opłaty od czynszu dzierżawnego (art. 26 ustawy) uiszczają właściciele nieruchomości. Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu dzierżawnego należy w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale uiszczyć w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztovej Kasie Oszczędności; równocześnie należy złożyć w kasie urzędu skarbowego wykaz otrzymanych sum czynszu dzierżawnego, wraz z obliczeniem opłat (załącznik 2); do czasu przejścia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich — opłaty należy uiszczać i deklarację składać w kasie gminnej.

§ 18. O ile opłaty, wymienione w §§ 3 ust. 2, 6, 7, 8, 12 i 15, nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone nie-

zgodnie z art. 15, 16, 17, 18, 23 i 26 ustawy, wymiaru i poboru opłat dokonywają urzędy skarbowe przy odpowiednim zastosowaniu przepisów dotyczących państwowego podatku dochodowego, jeśli chodzi o opłaty przewidziane w §§ 3 ust. 2, 6, 7 i 8, oraz przepisów dotyczących państwowego podatku od energii elektrycznej, jeśli chodzi o opłaty, przewidziane w §§ 12 i 15. Urzędy skarbowe wykonywają również kontrolę opłat, wymienionych w §§ 3 ust. 2, 6, 7, 8, 12 i 15.

Wpływy, osiągnięte z powyższych opłat, kasy urzędów skarbowych zaliczają na rachunek specjalny Funduszu Pracy.

§ 19. O ile opłaty, wymienione w § 3 ust. 3 i § 4, nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 15 ustawy, wymiaru i poboru dokonywają kasy chorych przy odpowiednim zastosowaniu przepisów dotyczących składek na rzecz tych instytucji. Kasy chorych wykonywają również kontrolę tych opłat.

Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w § 3 ust. 3 i § 4, przyznaje się kasom chorych odszkodowanie w wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów, które jednak nie może przekraczać 3% od wpływów z opłat i z kar za zwłokę.

§ 21. Ściąganie opłat, ustanowionych na rzecz Funduszu Pracy, dokonywa się zgodnie z przepisami, dotyczącymi postępowania egzekucyjnego władz skarbowych. W postępowaniu tem właściwe urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin lub kasy chorych zastępują Fundusz Pracy jako wierzyciela, z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnym ponosi wierzyciel, obciążają Fundusz Pracy.

§ 22. Organa, powołane do wykonywania robót, finansowanych przez Fundusz Pracy lub zaprojektowanych z inicjatywy lub przy współdziałaniu Funduszu Pracy, podają do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w Dzienniku Wojewódzkim i przez chwieszczenie w sposób zapewniający rozpowszechnienie w miejscu zastosowania, jakie świadczenia w naturze, gdzie, kiedy, przez kogo i według jakich cen będą przyjmowane.

Podatnicy chcący uiszczyć zaległości z tytułu podatków: gruntowego, dochodowego, majątkowego, spadkowego i od darowizn, — mogą zaofiarować organom, wymienionym w ust. 1, celem spłaty tych zaległości świadczenia w naturze lub ich część. W razie przyjęcia oferty organ prowadzący roboty wydaje na żądanie podatnika zaświadczenie tymczasowe, stwierdzające zakres świadczeń, ich równowartość pieniężną i projektowany termin ich wykonania.

Na podstawie tego zaświadczenia tymczasowego urząd skarbowy zawiesza postępowanie egzekucyjne odnośnie zaległości, do wysokości kwoty, uwidocznionej w zaświadczeniu.

Po wykonaniu świadczenia przez podatnika organ prowadzący roboty wydaje podatnikowi zaświadczenie (załącznik 3).

Kasa urzędu skarbowego przyjmuje powyższe zaświadczenie jako wpłatę gotówkową i wydaje podatnikowi pokwitowanie kasowe.

Kary za zwłokę należy obliczać do dnia wydania zaświadczenia.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

UWAGI DO USTAWY O FUNDUSZU PRACY.

Źródła dochodów Funduszu Pracy podzielić można na trzy grupy: opłaty, które pobrane już były przez zlikwidowany Fundusz Pomocy Bezrobotnym, nowe opłaty od pracodawców i pracowników, zawodów wolnych i tantjem, oraz trzecia grupa wpłaty samorządów, zaległości podatkowe w naturze, dotacje Ministerstwa Opieki Społecznej, dobrowolne ofiary i t. d.

Z pośród opłat pierwszej grupy skasowano opłaty od schowków (safes'ów), natomiast podwyższono opłaty od żarówek i od czynszów dzierżawnych. Pozostałe opłaty od piwa, cukru i t. d. pozostały naogół bez zmiany. Wysokość tych opłat i spo-

sób pobierania omówiony jest szczegółowo w ustawie i nie wymaga wyjaśnień.

Już pewne wątpliwości nastroczają się przy opłatach drugiej grupy, a w szczególności przy opłatach od pracodawców i pracowników (robotników i pracowników umysłowych). W projekcie rządowym ustawy o Funduszu Pracy przewidziane były opłaty tylko od robotników zabezpieczonych w Funduszu Bezrobocia (zakłady pracy zatrudniające 5 i więcej robotników) i od pracowników ubezpieczonych w Zakładach Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych. Na wniosek Senatu opłaty będą ściągane od wszystkich „osób pobierających uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę”. Opłatami będą więc objęci robotnicy zatrudnieni we wszystkich zakładach pracy bez względu na ich wielkość (z wyjątkiem przedsiębiorstw rzemieślniczych). Za osoby pobierające stałe uposażenie lub wynagrodzenie należy uważać wszystkich zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, a praktycznie wszystkich ubezpieczonych w Kasach Chorych. Opłacie w wysokości 1% podlega jednak całe uposażenie lub zarobek, podczas gdy składki do Kas Chorych opłacane są tylko do pewnej granicy zarobków, np. w warszawskiej Kasie Chorych przy zarobkach powyżej 800 zł. płaci się składkę jednolitą (w innych kasach granica ta jest niższa).

Pracodawcy ponoszą opłaty w tej samej wysokości co pracownicy. Podstawą obliczania składki jest zarobek brutto w gotówce bez jakichkolwiek potrąceń (od świadczeń w naturze opłat się nie opłaca).

Opłaty w wysokości 1% potrącają się przez pracodawców i winny być łącznie z opłatami pracodawców wpłacane do właściwej Kasy Chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w P. K. O. do końca miesiąca następującego po wypłacie.

Równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane (listy płacy) stwierdzające, ile z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczone.

Opłaty obejmują tylko te wypłaty, których tytuł powstał z dniem wejścia w życie ustawy, t. j. z dn. 1 kwietnia 1933 r. Nie podlegają więc opłatom opóźnione wypłaty zaległych wynagrodzeń, pensje za marzec b. r. płatne z dołu w dn. 1 kwietnia i t. p. Ściąganie opłat, ustanowionych na rzecz Funduszu Pracy, dokonywa się zgodnie z przepisami dotyczącymi postępowania egzekucyjnego władz skarbowych. O ile wspomniane opłaty nie zostały wpłacone w terminie lub wpłacone zostały w sposób niewłaściwy, wymiaru i poboru dokonywują Kasy Chorych przy odpowiednim zastosowaniu przepisów dotyczących składek na rzecz tej instytucji.

Do grupy opłat od dochodów należą między innymi również opłaty od tantjem przewidziane w wysokości 2%. Przedsiębiorstwa wypłacające tantjemy obowiązane są potrącać te opłaty przy każdej wypłacie (za okres poczynając od 1 kwietnia 1933 r.). Kwoty, potrącające tytułem opłaty w ciągu miesiąca, należy w ciągu 7 dni po upływie tego miesiąca wpłacić do kasy Urzędu Skarbowego bezpośrednio lub na jej rachunek w P. K. O. wraz z obliczeniem od kogo, z jakiego tytułu i od jakiej sumy potrącono te opłaty.

Podstawowym założeniem twórców Funduszu Pracy było sięgnięcie do nowych źródeł, z których możnaby czerpać środki na walkę z bezrobociem, uruchomienie i wprowadzenie do obiegu gospodarczego bieżących kapitałów. Tymczasem realizacja poszła po linii najmniejszego oporu, co zresztą dotychczas było zjawiskiem normalnym. Obłożono opłatami źródła wielokrotnie już obciążone. Przeważającą część wpływów Funduszu Pracy będą stanowiły opłaty pracodawców i pracowników w prywatnej wytwórczości. Opłaty te wyszacowane na podstawie dochodów Kas Chorych w 1932 r. przekraczają 50 milj. zł. (25 milj. pracodawcy i 25 milj. pracownicy). Opłaty różne wpłacane dotychczas na Fundusz Pomocy Bezrobotnym

szacowane są na przeszło 10 milj. zł. Znaczna część tej sumy obciąża również wytwórczość jak np. opłaty od cukru, piwa, żarówek i t. d.

Wpływy z pozostałych opłat (uposażenie pracowników państwowych i samorządowych, emerytury, opłaty od zawodów wolnych, tantjem i opłaty od djet poselskich) obliczane są łącznie na około 25 milj. zł. Wpłaty samorządów, zaległości podatkowe w naturze i t. p. przy realnym szacunku nie mogą być brane pod uwagę.

Jest niewątpliwie słusznym, aby metody zasiłkowania bezrobotnych, w szczególności zasiłkowania według sposobów schematycznych zastępować o ile możności metodami bardziej celowymi: pomocą doraźną dla tych, którzy istotnie tej pomocy potrzebują, a w szczególności pracą dla bezrobotnych. Czerpanie środków na tego rodzaju akcję z przeciążonych różnego rodzaju świadczeniami zakładów pracy nie wydaje się celowe i na dłuższą metę przynieść może tylko szkody. Nowe obciążenia przyczynią się w wielu wypadkach do ograniczenia produkcji, a może staną się nawet ostatnim gwoździem do trumny słabszych przedsiębiorstw. Przybędą w ten sposób nowi bezrobotni; zwiększy się zatrudnienie na robotach publicznych, zmniejszy się zatrudnienie w wytwórczości.

Z.

Z RADY TOWAROZNAWCZEJ.

W dniu 4 kwietnia r. b. odbyło się w Ministerstwie Skarbu kolejne posiedzenie Rady Towaroznawczej pod przewodnictwem Naczelnika Wydziału Taryfowego Departamentu Ceł, p. inżyniera Wł. Danielewicz. Zostały rozpatrzone i powzięte decyzje w następujących sprawach, dotyczących przemysłu metalowego.

1. Maszynki do frankowania listów, ze względu iż posiadają, oprócz urządzenia do oznaczania na przesyłkach pocztowych kwot opłat, odpowiednie urządzenie do liczenia i wykazywania ogólnej sumy uiszczonych opłat, należy clić według poz. 169 p. 9, lit. „a”, obejmującej maszyny do liczenia.

2. Baterijki akumulatorowe do kieszonkowych latarek elektrycznych, stanowiące mały akumulator wielkości baterijki, należy clić według poz. 167 p. 40 lit. „a”, wymieniającej akumulatory elektryczne.

3. Przyrządy kreślarskie pat. Kuhlmana, składające się z metalowych ramion, stanowiących system równoległoboków, do wyznaczania równoległych pod dowolnym kątem, należy clić według poz. 169 p. 3, narówni z „innymi” instrumentami do kreślenia.

4. Podkładki stożkowe traserskie oraz trzpienie szlifowane do narzędzi należy clić według poz. 161 p. 2 lub 3, w zależności od tego, czy są wykonane ze stali zwyczajnej, czy też są hartowane.

5. Naczynia kuchenne aluminiowe, jak czajniki i t. p., zewnątrz lakierowane, należy clić według poz. 149 p. 4. I.

6. Prasy hydrauliczne do wyciskania ołowianej powłoki przy kablach elektrycznych, należy clić według poz. 167 p. 18, jak obrabiarki do metali.

7. Dna kotłów miedzianych surowe, stanowiące arkusz miedzi wykrojony nie w kształcie prostokąta i następnie wytłoczony do kształtu półkulistego, należy clić według poz. 143 p. 4 i uwagi 2 do tej pozycji, także dna wykończone, posiadające wygięte i wykończone krawędzie, należy clić według poz. 149 p. 3, analogicznie do wanień miedzianych.

8. Przyrząd elektryczny, posiadający klawiaturę maszyny do pisania, połączoną z serją aparatów elektrycznych, — służący do przesyłania liter alfabety drogą telegraficzną, wobec braku odnośnej pozycji taryfy celnej, która obejmowałaby inne aparaty telegraficzne, oprócz stukawkowych, należy clić, jako przyrządy elektrotechniczne, według poz. 169 p. 15.

Jednocześnie był odczytany protokół poprzedniego posiedzenia Rady Towaroznawczej, z d. 31.I.33 roku. Zgodnie z powyższym protokołem zostaje ustalona taryfikacja spraw warunkowo przyjętych, jak następuje:

a) pręty żelazne o skomplikowanym profilu, wykonane drogą walcowania na zimno żelaza płaskiego, należy clić, jako wyroby walcowane, według poz. 140 p. odp., z dodatkiem według uwagi 1;

b) maszyny włókiennicze do wyrównywania szerokości wykończonych tkanin należy clić według poz. 167 p. 19, jako maszyny włókiennicze osobno niewymienione.

Pozatem zostało ustalone, iż cylindryczne lane bloki aluminium z otworem w środku, służące jako produkt wyjściowy do walcowania rur aluminiowych, należy clić według poz. 149 p. 2, jako surowe odlewy aluminiowe.

Na tem posiedzenie zamknięto.

SPRAWY TARYFOWE.

Praktyka wykazała, że poszczególne Kolejowe Agencje Celne pobierają opłaty za dokonanie na polecenie Urzędu Celnego sprawdzenia przy wypuszczeniu zagranicę przesyłki, odprawianej jako wywóz z głębi kraju (Tar. Tow. Część I B str. 203 p. 5) nawet w tych wypadkach, kiedy to sprawdzenie wogóle nie było dokonane lub też kiedy to sprawdzenie polegało tylko na przedstawieniu przesyłki do sprawdzenia, jednak bez udziału Kolejowej Agencji Celnej w samym sprawdzeniu.

Ponieważ podobne wypadki miały miejsce najczęściej przy przesyłkach wyrobów hutniczych, Związek Polskich Hut Żelaznych wystąpił do Ministerstwa Komunikacji o wydanie odpowiedniej instrukcji w tej sprawie, a ponadto o obniżenie wysokiej taksy opłat za te czynności.

Dnia 22 marca r. b. Ministerstwo Komunikacji listem Nr. H. P. IV/168/9 zawiadomiło Związek Polskich Hut Żelaznych, że wydane zostało zarządzenie, aby opłaty pobierane przez Agencje Celne za sprawdzanie przesyłek pobierano tylko w tych wypadkach, w których Urząd Celny Wyjściowy żąda sprawdzenia przesyłki pod względem ilości sztuk, rodzaju względnie stanu opakowania i cech; w wypadkach, gdy czynności kolei ograniczają się do zdjęcia zamknięć celnych lub uchylecia drzwi wagonu w celu umożliwienia urzędnikowi celnemu zajrzenia do wagonu, opłat zaliczać nie należy.

PRZEMYSŁ NARZĘDZIARSKI W ROSJI SOWIECKIEJ.

W okresie gdy zagadnienie rozbudowy polskiego przemysłu narzędziarskiego jest u nas szczególnie aktualne, z prawdziwym zainteresowaniem przeczytaliśmy pracę pióra dypl. inż. N. Erofejeffa p. t. „Die Werkzeugindustrie“, którą podajemy poniżej w streszczeniu:

Poważny rozwój przemysłu w Rosji stworzył znaczne zapotrzebowanie na narzędzia. Przed wojną

zapotrzebowanie to w przeważnej mierze, a w niektórych dziedzinach w całości, pokrywane było przez import. Podobnie działo się i po wojnie aż do roku 1928, kiedy zagadnieniom narzędziarskim poświęcono wiele uwagi, przystępując do stworzenia rodzimego przemysłu narzędziarskiego. Dzięki też planowym wysiłkom ostatniego pięciolecia doprowadzono do tego, że obecnie w Z. S. R. R. już niemal połowa zapotrzebowania na narzędzia pokrywana jest w kraju.

To co się przywozi z zagranicy do Związku Sowieckiego można podzielić na dwie grupy. Do pierwszej należą będą narzędzia wyrabiane już w Z.S.R.R., jednak jeszcze w niedostatecznej ilości (np. pilniki, świdry, narzędzia stolarskie); do drugiej należą będą narzędzia, które do tej pory nie są wytwarzane w tym kraju (niektóre narzędzia miernicze, niektóre narzędzia tnące i t. p.).

Plan rozbudowy krajowej produkcji narzędziarskiej obejmował nie tylko zagadnienie pokrycia zapotrzebowania krajowego, ale zmierzał do centralizacji produkcji narzędzi w fabrykach specjalnych i ograniczenie tej produkcji we własnych narzędziowniach wielkich zakładów przemysłowych, która reprezentowała około 50% zapotrzebowania na frezy, rozwiertarki i t. p., ale która jakościowo zawsze stoi niżej od produkcji fabryk specjalnych i kalkuluje się znacznie drożej. (Autor podaje, że stosunek wyzyskania produkcji obrabiarki w narzędziowni własnej do wydajności obrabiarki w fabryce specjalnej narzędzi wynosi 16,25 : 100).

Obecnie, obok znacznej ilości drobnych wytwórni pracuje w Z. S. R. R. 30 specjalnych fabryk narzędzi. Do największych fabryk narzędzi należą tam: *Moskiewska Fabryka Narzędzi*, zatrudniająca 600 robotników, wyrabiająca narzędzia tnące, „*Metallist*“ w Gorkach (Niżni Nowgorod), zatrudniająca 1 200 robotników i wyrabiająca piły i noże maszynowe, „*Krasnyj Metallist*“ w Pawłowie, zatrudniająca 1 000 ludzi i wyrabiająca pilniki, *Miassowska Fabryka Pilników* (na Uralu), zatrudniająca 2 000 ludzi, *Charkowska Fabryka Narzędzi*, zatrudniająca 250 ludzi i wyrabiająca sprawdziany i narzędzia tnące, „*Pneumatika*“ w Leningradzie, zatrudniająca 1 250 robotników i wyrabiająca narzędzia pneumatyczne, „*Krasnyj Instrumentalczyk*“ w Leningradzie, zatrudniająca 650 ludzi i wyrabiająca narzędzia miernicze i sprawdziany, „*Iljicz*“ w Leningradzie, wyrabiająca tarcze i kamienie szlifierskie, *Fabryka Frezów* w Moskwie, wyrabiająca frezy i wiertła spiralne, oraz „*Kaliber*“ w Moskwie, wyrabiająca kalibry.

Żadna może produkcja nie jest tak bardzo uzależniona od jakości surowców, jak produkcja narzędzi. Na tym odcinku narzędziarstwo sowieckie jest bardzo upośledzone. Wobec braku niezbędnych metali uszlachetniających stal, jak również wobec tego, że tylko nieliczne stalownie są w stanie robić stal szlachetną (stal tę robią tylko 3 stalownie „*Zlatoust*“ i „*Nadieżdinskij*“ na Uralu oraz „*Elektrostal*“ w Moskwie), program produkcyjny narzędziarstwa uzależniony jest ściśle od tego, jakie rodzaje stali znajdują się w stalowniach.

Już w 1931 roku Najwyższa Rada Gospodarcza wydała polecenie, że powyższe trzy stalownie pracować mają wyłącznie na potrzeby przemysłu narzędziarskiego, jednak wobec jednoczesnego rozwoju przemysłu samochodowego i traktorowego zalecenie to nie zostało wypełnione, a narzędziownice uskarżały

się na brak surowca. Tak np. w I półroczu 1932 r. dostarczono narzędziowniom w stosunku do zapotrzebowania:

stali szybko tnącej	69%	stali zlewnej	54%
„ węglistej	57%	„ pilnikowej	66%

W końcu 1932 roku uruchomiono nową stalownię elektryczną „Zaporożstal“, która w dwóch piecach elektrycznych daje 1 000 tonn stali miesięcznie.

W dziale stali szybko tnących produkcja w 1932 roku wyniosła 6 000 tonn, czyli sześciokrotnie więcej, aniżeli w 1929 r., a projektuje się, że w 1937 roku produkcja stali szybko tnącej wynosić powinna 50 000 tonn (zdaje się jednak, że na to nie pozwolą przychylny natury zasadniczej, a mianowicie brak wolframu).

W 1932 r. przywieziono do Rosji następujące ilości podstawowych surowców narzędziarstwa:

ferrowolframu 2 143 tonn	ferrochromu	3 869 tonn
ferrowanadium 209 „	materiałów	
ferromolibdenu 591 „	szlifierskich	2 163 „

W produkcji narzędzi odczuwa się po dziś dzień poważne braki. Dotyczą one przede wszystkim działów narzędzi ślusarskich, montażowych, górniczych, mierniczych i szlifierskich, a najgorzej jest w dziale sznytów i sztanc, których produkcji niema do tej pory zupełnie.

Już wyżej wspominaliśmy o produkcji narzędzi, prowadzonej przez narzędziownie przy wielkich zakładach przemysłowych. Oblicza się, że w Rosji Sowieckiej zatrudnionych jest w narzędziowniach, pracujących na potrzeby własne wielkich fabryk, 18 000 obrabiarek. Tak naprzykład fabryka samochodów AMO w Moskwie wyrabia u siebie około 4 500 typów rozmaitych narzędzi.

Produkcja specjalnych fabryk narzędzi obliczona jest w sposób następujący (wartościowo):

świdry	18 milj. rubli
pilniki	20 „ „
narzędzia miernicze	9 „ „
„ szlifierskie	14 „ „
„ tnące	30 „ „
„ ślusarskie i mon- tażowe	11 „ „
„ stolarskie	8 „ „
topory	18 „ „
piły	13 „ „
noże maszynowe	18 „ „
instrumenty chirurgiczne	9 „ „
razem	163 milj. rubli

Pomimo tak znacznych rozmiarów produkcji narzędziarskiej, nie jest ona w możności pokryć zapotrzebowania, a liczne zamówienia na narzędzia pozostają niezafatowane, co zmusza odbiorców do podjęcia własnej produkcji. Należą tu w pierwszym rzędzie koleje, które prowadzą własne wytwórnie narzędzi, pomimo że produkcja ta jest 10-ciokrotnie droższa.

Jakościowo produkcja przemysłu narzędziarskiego Z. S. R. R. stoi do tej pory na dość niskim poziomie i jest bardzo niejednolita (tak naprzykład sowieckie wiertła spiralne wykazuje 70% zdolności produkcyjnej wiertła zagranicznego). Często przyczyną jest tu zły gatunek surowca, częściej jednak jest nią nieumiejętne hartowanie, które niemal z reguły prowadzi się bez ciepłomierzy. W innych wypadkach przyczyną lichej jakości narzędzi jest chęć zarządów

fabryk przystosowania się z produkcją do ustalonej przez rząd ceny sprzedażnej (np. w fabrykach samochodów rozwiertaki nie są szlifowane; braki towaru pokrywa się prosto lakierem).

Mówiąc o innych usterkach przemysłu narzędziarskiego, wskazać trzeba na bardzo rozrzutną gospodarkę materiałową, która znacznie podraża produkcję, a wreszcie na fakt, że przemysł narzędziarski zatrudnia bardzo małą ilość fachowców, natomiast sporo robotników niedość wykwalifikowanych i bardzo znaczną ilość uczniów (około 50%).

Aby jednak artykuł ten nie kończyć uwagami, które mogłyby wywołać niesłuszne lekceważenie poczyniań narzędziarstwa sowieckiego, wskazać trzeba na poważny wynalazek, jaki już od pewnego czasu stosuje się w Z. S. R. R. w przemyśle narzędziarskim z dużym powodzeniem. Jest to stop „Pobiedit“ (odpowiednik Kruppowskiego stopu Widja), wykazujący 1400 stopni Brinella i zwiększający 200-krotnie trwałość wyrabianych zeń narzędzi. *St. Gruchała.*

WIADOMOŚCI Z ZAGRANICY.

Z francuskiego przemysłu obrabiarkowego. W Paryżu odbyło się w siedzibie Syndykatu Przemysłu Metalowego zebranie Grupy Producentów Obrabiarek.

Sprawozdanie z działalności Grupy złożył prezes Grupy p. Pérony, naczelny dyrektor Tow. Somua. Wsłanki Grupy szły w kierunku uzyskania od rządu należytej ochrony celnej dla francuskiego przemysłu obrabiarkowego, który znajduje się w bardzo trudnej sytuacji. Zabiegi Grupy spotkały się z życzliwym wsparciem najważniejszych odbiorców obrabiarek, którzy wspólnie z Grupą ukonstytuowali Komitet dla popierania rozwoju francuskiego przemysłu obrabiarkowego. Komisja Techniczna Grupy opracowała wzór kart odbiorczych dla obrabiarek oraz projekt Wyższej Szkoły Budowy Obrabiarek.

Francuska Grupa Producentów Obrabiarek liczy obecnie 50-ciu członków.

NOWE DZIAŁY PRODUKCJI W FABRYCE ZWIĄZKOWEJ.

Fabryka f. W. Tomaszewski i S-ka w Poznaniu podjęła produkcję szpilarek szewckich palonych i niepalonych (we wszystkich wielkościach), nitów kotłowych i blacharskich mosiężnych, miedzianych i aluminiowych), stalek do listew, agraf i upinaczy do firan oraz upinaczy tapicerskich.

„TŁOCZNIA“. SP. AKC. W ROKU 1932.

Warszawska Fabryka Masowych Wyrobów Błaszanych „Tłocznia“, Sp. Akc. w Warszawie ogłosiła drukiem sprawozdanie za r. 1932, z którego przytaczamy najważniejsze dane.

Rok 1932, będący pięćdziesiątym drugim istnienia fabryki, a trzynastym spółki akcyjnej o obecnym kapitale zakładowym 1 000 000.— złotych, został zamknięty zyskiem w sumie zł 38 458,16. Zysk brutto na fabrykacji wyniósł zł 639 176,99. Podatki i opłaty stemplowe wyniosły zł 52 291,38, a świadczenia społeczne — zł 63 478,64.

Z osiągniętego czystego zysku, po odpisaniu na kapitał pasowy, przeznaczono 25 000 zł na dywidendę co stanowi 2½% kapitału zakładowego.

Przypomnieć trzeba, że za rok 1930 „Tłocznia“ wydzieliła 5% dywidendy, w roku 1931 zaś nie dała żadnej.

ZJAZD W SPRAWIE OŚWIATY ZAWODOWEJ W WILNIE.

Z inicyjatywy Izby Przemysłowo-Handlowej w Wilnie, działającej w porozumieniu z Kuratorjum Okręgu Szkolnego Wileńskiego, Magistrawą m. Wilna oraz Izłą Rzemieślniczą, powstała Komisja Organizacyjna Zjazdu, poświęconego zagadnieniom oświaty zawodowej na ziemiach Północno-Wschodnich.

Blizszych informacji o Zjeździe, którego termin nie został jeszcze ustalony, udziela Izba Przemysłowo-Handlowa w Wilnie, ul. Mickiewicza 32.

**Zarząd Spółki Akcyjnej
„ZJEDNOCZENI POLSCY PRZEMYSŁOWCY METALOWI”
w Warszawie**

zawiadamia pp. Akcjonariuszów, że Zwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszów Spółki odbędzie się dnia 5 maja 1933 r. o godz. 18 min. 30, w lokalu Spółki w Warszawie przy ul. Traugutta 4 z następującym porządkiem dziennym: 1) wybór przewodniczącego, 2) rozpatrzenie sprawozdania, bilansu i rachunku strat i zysków za rok 1932, 3) udzielenie władzom Spółki pokwitowania, 4) budżet na rok 1933, 4) wybory do Rady, 5) wolne wnioski.

Akcjonariusze, pragnący uczestniczyć w Walnym Zgromadzeniu, winni złożyć swoje akcje lub świadectwa depozytowe najpóźniej na 7 dni przed terminem Zgromadzenia w biurze Zarządu Spółki, Warszawa, Krak.-Przedm. 5, m. 7.

**Ceny metali według notowań giełdy londyńskiej
w dn. 4. IV. 1933 r. w złotych po kursie dnia za tonnę metr.**

Aluminium	3014	Miedź standard	850
Antymon	671	Ołów miękki	309
Cyna standard	4564	Nikiel	7309
Cynk hutniczy	433	Rtęć	8271
Miedź elektrolityczna	972	Srebro za 1 kg	71

Na rynku londyńskim w bieżącym tygodniu, w porównaniu z tygodniem ubiegłym ceny metali kształtowały się następująco: aluminium, cyna i nikiel — bez zmiany, natomiast antymon, cynk, miedź elektrolityczna i ołów spadły w cenie o ok. 3%, miedź standard spadła o ok. 2%, a rtęć i srebro o ok. 1%.

Ceny metali w Warszawie.

F-ma „POLTHAP” Warszawa, Pańska 83 (dom własny), Tel. 330-65 notuje w ostatnim tygodniu następujące ceny ze składu w Warszawie:

Miedziana blacha	zł 2,70— 3,40
Mosiężna blacha	„ 2,40— 3,40
Mosiężne pręty	„ 2,10— 2,95
Nowosrebrna blacha	„ 4,10— 5,—
Aluminiowa blacha	„ 5,80— 11,—
Aluminiowe druty	„ 6,50
Cyna w blokach	„ 5,40
Ołów	„ 0,65
Aluminium hutnicze	„ 3,65

Dom handlowy A. Gepner notował w ostatnim tygodniu następujące ceny metali:

Cyna Banka w blokach	zł. 5,40 za kg.
Ołów hutniczy	„ 0,65 „ „
Cynk hutniczy	„ 0,80 „ „
Antymon	„ 1,05 „ „
Aluminium hutnicze	„ 3,80 „ „
Blacha miedziana	„ 2,75—3,40 za kg.
„ mosiężna	„ 2,50—3,50 „ „
Nikiel w kostkach	„ 9,50 „ „

Cena blachy cynkowej.

Biuro Sprzedaży Polskich Walcowni Cynku w Katowicach notuje następujące ceny blachy cynkowej:

I. Dla hurtowników przy kupnie na własny rachunek i do sprzedaży w drodze komisowej:

przy kupnie 30 t. naraz zł. 850,00 za 1 000 kg
przy kupnie mniej niż 30 t. „ 870,00 za 1 000 kg

II. Przy sprzedaży przez hurtowników i kupców uprzywilejowanych nie w drodze komisowej — odsprzedawcom:
zł. 915,00 za 1 000 kg

III. Przy sprzedaży przez hurtowników i kupców uprzywilejowanych ze składu konsumentom:
zł. 950,00 za 1 000 kg

Parytet: st. kol. Chebzie.

Ceny odlewów glinowych.

Warszawskie odlewnie notują ceny surowych odlewów glinowych (aluminiowych) od 9 do 14 złotych za kilogram.

Cena blachy ocynkowanej.

Cynkownia Warszawska notuje następujące ceny blachy żelaznej ocynkowanej za 1 kg. franco stacja Warszawa.

Blacha żelazna ocynkowana gatunku najwyższego:

711×1 422×0,45 mm	0 zł 91 gr.
711×1 422×0,50 mm	0 „ 89 „
1 000×2 000×0,50 mm	0 „ 91 „

Blachy 2-go gatunku o 6% tańsze.

Ceny bez zobowiązania.

Cena odlewów żeliwnych.

Podług notowań Grupy V (Odlewni) Polskiego Związku Przemysłowców Metalowych cena odlewów żeliwnych surowych dla Warszawy wynosi od 0,58 zł do 1,20 zł za 1 kg. loco fabryka.

Ceny rur żeliwnych.

Biuro Sprzedaży Rur Zjedn. Odlewni „Ruropol” w Warszawie ul. Nowy Świat 35 notuje następujące ceny w złotych za 100 kg., obowiązujące do odwołania:

Rury wodociągowe (stojące lane) zł 49.—
+ dopłata rozmiarowa

Fasony zależnie od typu i rozmiaru o zł 13 do 25 drożej za 100 kg.

Ceny powyższe należy rozumieć franco wagon stacja załadowania przy pełnowagonowych zamówieniach.

Ceny wyrobów ogniortwałych.

Związek Fabryk Wyrobów Szmatowych i Ogniortwałych notuje następujące ceny z ważnością od dn. 10 września 1930 r. aż do odwołania. Ceny rozumieją się w złotych za 100 kg. franco wagon stacja załadowania.

Cegła ogniortwała zwyczajna	zł 8,80	Cegła kotłowa normalna	zł 20,50
Cegła kopulakowa normalna	„ 14,30	Cegła kotłowa fasonowa	„ 23,—
Cegła kopulakowa fasonowa	„ 15,40	Zaprawa	„ 8,—
			„ 10,50

Patenty udzielone przez Urząd Patentowy.

16554. *Ford Motor Company Limited. (Londyn, Wielka Brytania).* Koło pędniowe ciągowki.
16559. *Adolph Kegress (Courbevoie, Francja).* Wózek nośny napędu gąsienicowego do pojazdów mechanicznych.
16651. *The Cleveland Tractor Co. (Cleveland, Ohio, St. Zj. Am.).* Rama boczna podwozia ciągowki.
16482. *Edward G. Budd Manufacturing Company (Philadelphia, Pennsylvania, Stany Zjednoczone Ameryki).* Nadwozie samochodu.
16638. *Ford Motor Company Limited (Londyn, Wielka Brytania).* Zderzak do drzwi.
16484. *Giuseppe Pozzo (Genua, Włochy).* Urządzenie do kierowania samochodów z kołami, zapatrzonymi w pasy chwytające.
16597. *Ford Motor Company Limited (Londyn, Wielka Brytania).* Sposób osadzania poprzecznego wału hamulcowego.
16625. *Ford Motor Company Limited (Londyn, Wielka Brytania).* Hamulec.
16501. *Akciova Spolecnost drive Skodovy Zavody v Plzni (Praga, Czechosłowacja).* Narząd samoczynnie zamykający zawory sterujące w samoczynnych hamulcach na sprzężone powietrze.
16487. *Richard Frey (Höngg, Szwajcaria).* Urządzenie do oświetlania samochodów.
16533. *Sergei Makaroff (Gresen, Norwegia).* Urządzenie przy pojazdach, zapobiegające olśnieniu.
16654. *Miroslaw Bagocki (Warszawa, Polska).* Urządzenie do unieruchamiania kierownicy samochodowej oraz rączek umieszczonych na kierownicy.
16509. *Orlan Freeman Schweitzer (Detroit, Michigan, St. Zjedn. Am.).* Koło do pojazdów mechanicznych.
16602. *Juljusz Kubiczek (Łódź, Polska).* Dzielona obręcz do kół samochodowych.
16686. *The Goodyear Tire & Rubber Company (Arkon, Ohio, St. Zj. Am.).* Koło do pojazdów.
16714. *Bohumil Polak (Praga, Czechosłowacja).* Kapturek metalowy do korków i zamknięć do butelek.